

Inleiding

Net als Alison Carter ben ik in 1950 in Derbyshire geboren. Net als zij groeide ik op met de kalkstenen dalen van de White Peak en met de hevige sneeuwstormen die ons regelmatig afsneden van de rest van de wereld. Het was tenslotte in Buxton waar een cricketwedstrijd ooit in juni moest worden gestaakt vanwege de sneeuwval.

Dus toen in december 1963 het bericht kwam dat Alison Carter werd vermist, betekende dit waarschijnlijk meer voor mij en mijn klasgenoten dan voor de meeste andere mensen. We kenden dorpen als dat waarin zij was opgegroeid. We kenden haar dagelijkse gewoonten. We hadden in dezelfde soort klassen gezeten en hetzelfde soort gesprekken gevoerd over wie van de ‘Fabulous Four’ onze favoriete Beatle was. We gingen ervan uit dat we dezelfde verwachtingen, dromen en angsten hadden gehad. En daardoor wisten we allemaal, vanaf het eerste moment, dat er iets verschrikkelijks was gebeurd met Alison Carter. Want wat we ook wisten was dat meisjes als zij – als wij – niet van huis weglieden. In elk geval niet in Derbyshire midden in december.

Het waren niet alleen de meisjes van dertien die dat begrepen. Mijn vader was een van de honderden vrijwilligers die de hoge heidegronden en de beboste dalen rond Scardale uitkamd. Zijn grimmige gezicht wanneer hij thuiskwam na een vruchteloze zoektocht in de omgeving, staat nog steeds scherp in mijn geheugen gegrift.

We volgden de zoektocht naar Alison Carter in de kranten, en wekenlang was er elke dag wel iemand op school die nieuwe gissingen aan het rollen bracht. Al die jaren later had ik nog steeds meer vragen voor George Bennett dan de voormalige politiemans kon beantwoorden.

Ik heb mijn verhaal niet alleen gebaseerd op de aantekeningen van George Bennett uit die tijd en zijn latere herinneringen. Tijdens mijn onderzoek voor dit boek heb ik verscheidene bezoeken gebracht aan Scardale en omgeving, en gesprekken gevoerd met veel van de mensen die een rol hebben gespeeld in de gebeurtenissen rond Alison Carter, waarbij ik hun indrukken verzamelde en hun versies van de gebeurtenissen met elkaar vergeleek. Ik had dit boek niet kunnen voltooien zonder de hulp van Janet Carter, Tommy Clough, Peter

Grundy, Charles Lomas, Kathy Lomas en Don Smart. Ik heb me enige artistieke vrijheden veroorloofd in het toeschrijven van gedachten, emoties en woorden aan mensen, maar deze zijn gebaseerd op mijn gesprekken met diegenen van de nog levende hoofdfiguren die ermee instemden mij te helpen een zo getrouw mogelijk beeld te schetsen van een gemeenschap en de mensen door wie deze werd gevormd.

Een deel van wat er op die verschrikkelijke decemberavond in 1963 is gebeurd zal uiteraard nooit bekend zijn. Maar voor iedereen die ooit, al is het in geringe mate, geraakt is door het leven en de dood van Alison Carter, geeft het verhaal van George Bennett een fascinerend inzicht in een van de wreedste misdaden van de jaren zestig.

Te lang is het, begrijpelijk, verborgen gebleven in de schaduw van de meer beruchte 'Heidemoorden'. Maar het lot van Alison Carter is niet minder afschuwelijk doordat het bezegeld werd door een moordenaar die slechts één slachtoffer heeft gemaakt. En de boodschap van haar dood heeft vandaag nog niets aan betekenis verloren. Als het verhaal van Alison Carter ons één ding duidelijk maakt, is het wel dat de grootste gevaren een vriendelijk gezicht kunnen dragen.

Niets kan Alison Carter terugbrengen. Maar door de wereld te herinneren aan wat haar is overkomen, kunnen we misschien voorkomen dat anderen kwaad geschiedt. Als dit boek dat weet te bereiken, zal dit zowel George Bennett als mij enige voldoening geven.

Catherine Heathcote
Longnor, 1998

Woord vooraf

Het meisje nam afscheid van haar leven, en het was geen gemakkelijk afscheid.

Net als elke andere tiener had ze altijd genoeg gehad om over te klagen. Maar nu ze op het punt stond het te verliezen, leek haar leven plotseling zeer aantrekkelijk. Ze begon eindelijk te begrijpen waarom haar oudere familieleden zich zo koppig vastklampten aan elk kostbaar ogenblik, zelfs als het verscheurd werd door pijn. Hoe slecht dit leven ook was, het alternatief was oneindig veel erger.

Er waren nu zelfs dingen waar ze spijt van had. Al die keren dat ze gewenst had dat haar moeder dood was. Al die keren dat ze gewenst had dat haar droom dat ze een vondeling was, zou uitkomen. Alle haat die ze gevoeld had voor de kinderen op school die haar hadden uitgescholden omdat ze niet een van hen was. Al haar vurige wensen om volwassen te zijn en al die ellende achter zich te hebben gelaten. Dat alles leek nu zo onbelangrijk. Het enige wat er nog iets toe deed, was het unieke, waardevolle leven dat ze op het punt stond te verliezen.

Ze voelde angst, dat was onvermijdelijk. Angst voor wat er in de nabije toekomst en daarna zou gebeuren. Ze was opgegroeid met het geloof in de hemel en het noodzakelijke tegenwicht ervan, de hel, de gelijke en tegenovergestelde kracht die de dingen in evenwicht hield. Ze had haar eigen, heel duidelijke ideeën van hoe de hemel zou zijn. Meer dan wat ze in haar korte leven ook had gehoopt, hoopte ze dat dat haar wachtte, zo angstaanjagend dichtbij nu.

Maar ze was zo vreselijk bang dat zij niet naar de hemel maar naar de hel zou gaan. Ze wist niet zo goed wat ze van de hel kon verwachten. Wat ze wel wist, was dat het erger zou zijn dan alles wat ze vreselijk had gevonden in haar leven. En uitgaande van wat ze wist, betekende dit dat het wel heel erg moest zijn.

Desondanks was er geen andere keuze voor haar. Het meisje moest afscheid nemen van haar leven.

Voor altijd.

Deel Een: De vroege fases

Manchester Evening News, dinsdag 10 december 1963, p. 3

£100 BELONING VOOR OPSPORING JONGEN

De politie heeft haar zoektocht naar de 12-jarige John Kilbride vandaag voortgezet en hoopt dat een beloning van £100 een nieuwe aanwijzing zal opleveren.

Een plaatselijke directeur heeft £100 uitgelooft voor degene die informatie geeft die direct leidt tot het vinden van John, die 18 dagen geleden verdwenen is uit zijn ouderlijk huis aan Smallshaw Lane in Ashton-under-Lyne.

Woensdag 11 december 1963, 19.53 uur

‘Help me. U moet me helpen.’ De stem van de vrouw beefde alsof ze op de rand van tranen was. De dienstdoende agent die de telefoon had opgepakt, hoorde een hikkende snik alsof de vrouw aan de andere kant vocht om te kunnen spreken.

‘Daar zijn we voor, mevrouw,’ zei agent Ron Swindells onverstoorbaar. Hij werkte al bijna vijftien jaar in Buxton en had de laatste vijf jaar moeite gehad om het gevoel van zich af te zetten dat hij bezig was de eerste tien jaar opnieuw te beleven. Er was, zo nam hij aan, niets nieuws onder de zon. Het was een opvatting die onherroepelijk onderuitgehaald zou worden door de gebeurtenissen die op het punt stonden zich om hem heen te ontwikkelen. Maar op dat moment was hij tevreden met de formule die hem tot dan toe uitstekend van dienst was geweest. ‘Wat is het probleem?’ vroeg hij, en zijn diepe basstem klonk vriendelijk onpersoonlijk.

‘Alison,’ bracht de vrouw hijgend uit. ‘Mijn Alison is niet thuisgekomen.’

‘Alison is uw dochter?’ vroeg agent Swindells, op een bewust kalme toon in een poging de vrouw gerust te stellen.

‘Meteen nadat ze uit school was gekomen, is ze met de hond uitgegaan. En ze is niet teruggekomen.’ De stem van de vrouw kreeg de scherpe, hoge toon van hysterie.

Swindells keek automatisch naar de klok. Zeven minuten voor acht. De vrouw maakte zich terecht zorgen. Het meisje moest nu bijna vier uur buitenshuis zijn en dat was geen pretje in deze tijd van het jaar. ‘Kan ze onverwacht naar een vriendinnetje zijn gegaan?’ vroeg hij. Ook hij wist dat ze dat als eerste zou hebben geprobeerd, nog voor ze de telefoon had opgepakt.

‘Ik ben aan elke deur in het dorp geweest. Ze is zoek, geloof me. Er is iets gebeurd met mijn Alison.’ De vrouw stortte nu in en haar woorden klonken gesmoord tussen haar snikken door. Swindells meende een andere stem op de achtergrond te horen mompelen.

Het dorp, had de vrouw gezegd. ‘Waar belt u precies vandaan, mevrouw?’ vroeg hij.

Hij hoorde het gedempte geluid van een gesprek en toen klonk een duidelijke mannenstem over de telefoon, waarvan het onmiskenbare zuidelijke accent kortaf en autoritair was. ‘U spreekt met Philip Hawkins van Scardale Manor,’ zei hij.

‘Juist, meneer,’ zei Swindells voorzichtig. Hoewel de informatie niet echt iets veranderde, maakte het de agent enigszins behoedzaam want hij was zich ervan bewust dat Scardale in meer dan het voor de hand liggende opzicht buiten zijn terrein lag. Scardale was niet alleen een andere wereld, vergeleken met het drukke marktstadje waar Swindells woonde en werkte, het had de naam zijn eigen wetten te hebben. Als zo’n telefoontje uit Scardale kwam, moest er wel iets heel ongewoons zijn gebeurd.

De stem van de beller werd wat lager, waardoor hij de indruk wakte van man tot man met Swindells te praten. ‘U moet het mijn vrouw niet kwalijk nemen. Ze is erg van streek. Vrouwen zijn zo emotioneel, vindt u niet? Luister, agent, ik weet zeker dat er niets met Alison aan de hand is maar mijn vrouw stond erop u te bellen. Ik weet zeker dat ze elk moment kan komen opdagen en het laatste wat ik wil is uw tijd verspillen.’

‘Als u me wat bijzonderheden kunt geven, meneer,’ zei de onverstoorbare Swindells en hij trok zijn schrijfblok naar zich toe.

Rechercheur George Bennett had allang thuis moeten zijn. Het was bijna acht uur en ver voorbij de tijd waarop de hogere functionarissen nog verwacht werden achter hun bureau te zitten. Waar hij eigenlijk zou moeten zitten, was in zijn leunstoel, zijn lange benen uitgestrekt naar een loeiende kolenkachel, zijn eten achter de kiezen en *Coronation Street* op de tv tegenover hem. En dan, terwijl Anne de tafel afruimde en ging afwassen, zou hij even naar buiten wippen voor een pintje en een praatje in de bar van de Duke of York of in de Baker’s Arms. Er was geen snellere manier om thuis te raken in een plaats dan door gesprekken in een gelagkamer. En als nieuwkomer – hij was er nog geen zes maanden – kon hij die voorsprong op zijn collega’s wel gebruiken. Hij wist dat de stamgasten hem nog niet alle roddels toevertrouwden, maar geleidelijk aan begonnen ze hem als deel van het meubilair te behandelen en vergaten ze dat zijn vader en grootvader hun natjes en droogjes in een ander deel van het graafschap hadden genoten.

Hij keek op zijn horloge. Hij had geluk als hij vanavond nog naar de kroeg kon. Niet dat dat zo’n geweldige beproeving was. George was geen drinker. Als hij door de verantwoordelijkheden van zijn beroep niet verplicht was geweest om zijn vinger aan de pols van de stad

te houden, zou hij in geen weken in de kroeg zijn gekomen. Hij was veel liever met Anne gaan dansen in de Pavilion Gardens, waar regelmatig een van die nieuwe beatgroepen speelde, of naar het Opera House zijn gegaan om een film te zien. Of gewoon thuis zijn gebleven. George was nu drie maanden getrouwd en kon nog steeds niet echt geloven dat Anne erin had toegestemd om de rest van haar leven met hem door te brengen. Het was een wonder dat hem op de ergste momenten van zijn werk op de been hield. Tot nu toe waren die momenten meer het gevolg van verveling dan van de afschuwelijke aard van de misdrijven waarmee hij was geconfronteerd. De gebeurtenissen van de volgende zeven maanden zouden dat wonder wat harder op de proef stellen.

Maar die avond was de gedachte aan Anne, die in afwachting van zijn thuiskomst voor de tv zat te breien, veel verleidelijker dan wat voor glas bier dan ook. George scheurde een half velletje papier van zijn kladblok, legde het als bladwijzer tussen de papieren die hij had zitten lezen, sloeg met een resoluut gebaar de map dicht en liet hem in zijn bureaula glijden. Hij drukte zijn sigaret van het merk Gold Leaf uit en leegde de asbak in de prullenbak naast zijn bureau. Het was altijd het laatste wat hij deed voordat hij zijn regenjas pakte en verlegen de breedgerande vilthoed opzette die hem altijd een beetje een belachelijk gevoel gaf. Anne vond hem prachtig; ze zei altijd dat hij met die hoed op een beetje op James Stuart leek. Zelf zag hij dat niet. Een lang gezicht en sluijk blond haar maakten hem toch nog niet tot een filmster. Met een beweging van zijn schouders gleed hij in zijn jas en merkte dat deze nu bijna te nauw sloot door de warme voering die Anne hem had laten kopen. Hoewel zijn jas wat strak zat bij zijn schouders, de brede schouders van een cricketspeler, wist hij dat hij er blij mee zou zijn zodra hij het bureau uit zou stappen en de bijtende wind zou voelen, die altijd vanuit de heuvels omlaag leek te zwiepen door de straten van Buxton.

Nadat hij nog even om zich heen had gekeken om te controleren of hij niets had laten liggen wat niet bestemd was voor de ogen van de schoonmakers, deed hij de deur achter zich dicht. Een snelle blik maakte hem duidelijk dat de researchkamer verlaten was, dus draaide hij zich om en gaf even toe aan een gevoel van ijdelheid. INSPECTEUR G.D. BENNETT, RECHERCHE stond in witte letters op een klein zwart plastic bordje. Het was iets om trots op te zijn, dacht hij. Nog geen dertig en al inspecteur. Het was elke vervelende minuut waard geweest van de drie jaar van eindeloos blokken voor zijn rechtenstudie die hem op de weg omhoog had gebracht. Als een van de eerste afgestudeerden was hij in het nieuwe, versnelde promotietraject van

het korps van Derbyshire terechtgekomen. Nu, zeven jaar nadat hij zijn eed van trouw had afgelegd, was hij de jongste inspecteur bij de recherche die het korps ooit had gehad.

Omdat er niemand in de buurt was die dit gebrek aan waardigheid kon zien, rende hij de trap op. Zijn vaart bracht hem door de klapdeuren in de appelruimte van de uniformdienst. Toen hij binnenkwam, draaiden drie hoofden zich scherp in zijn richting. Heel even kon George niet bedenken waarom het er zo rustig was. Toen wist hij het weer. De halve stad zou bij de herdenkingsdienst zijn voor de kort tevoren vermoorde president Kennedy, een speciale mis die opstond voor alle gezindten. De stad had de vermoorde leider opgeëist als een geadopteerde oorspronkelijke zoon. Tenslotte was JFK er een paar maanden voor zijn dood nog min of meer geweest toen hij op een paar kilometer afstand, in Edensor, op het grondstuk van Chatsworth House, het graf van zijn zuster had bezocht. Het feit dat een van de verpleegsters, die de artsen hadden geholpen bij hun vergeefse gevecht voor het leven van de president in een ziekenhuis in Dallas, afkomstig was uit Buxton, versterkte de band alleen maar in de ogen van de plaatselijke bevolking.

‘Alles rustig, brigadier?’ vroeg hij.

Bob Lucas, de dienstdoende brigadier, fronste zijn wenkbrauwen en haalde half zijn schouders op. Hij keek naar het vel papier in zijn hand. ‘Tot vijf minuten geleden wel.’ Hij rechte zijn schouders. ‘Waarschijnlijk is het helemaal niks,’ zei hij. ‘Tien tegen één dat het al opgelost is voordat ik er ben.’

‘Iets interessants?’ vroeg George op luchtige toon. Het laatste wat hij wilde was dat Bob Lucas zou denken dat hij het soort rechercheur was dat de agenten in uniform behandelde alsof zij de aapjes waren en hij de orgeldraaier was.

‘Meisje vermist,’ zei Lucas, terwijl hij hem het vel papier gaf. ‘Agent Swindells heeft net het telefoontje gehad. Ze belden rechtstreeks, niet via het alarmnummer.’

Op de kaart van het gebied, die hij in zijn hoofd had, probeerde George zich Scardale voor de geest te halen. ‘Hebben we daar ook iemand, brigadier?’ vroeg hij tijd rekkend.

‘Niet nodig. Het is nauwelijks een gehucht. Tien huizen, hoogstens. Nee, Scardale valt onder Peter Grundy in Longnor. Hij zit er maar drie kilometer vandaan. Maar de moeder dacht kennelijk dat dit te belangrijk was voor Peter.’

‘En wat denk jij?’ George was voorzichtig.

‘Ik denk dat ik maar beter naar Scardale kan rijden om met de moeder te praten. Ik pik Peter onderweg op.’ Terwijl hij sprak, pakte hij

zijn pet en zette hem recht op zijn haar, dat bijna zo zwart en glanzend was als zijn laarzen. Zijn blozende wangen zagen eruit alsof hij een paar pingpongballetjes achter zijn kiezen had gestopt. In combinatie met zijn glinsterende donkere ogen en zijn rechte zwarte wenkbrauwen gaven ze hem het uiterlijk van een beschilderde buikspreekpop. Maar George had al ontdekt dat Bob Lucas wel de laatste was die zich door iemand anders woorden in de mond zou laten leggen. Als hij Lucas een vraag stelde, kreeg hij een bondig antwoord, dat wist hij al.

‘Vind je het goed als ik meega?’ vroeg George.

Peter Grundy legde de hoorn zachtjes terug op de haak. Hij wreef met zijn duim over zijn kaak, die door de stoppels van die dag aanvoelde als schuurpapier. Hij was tweeëndertig jaar op die avond in december 1963. Op foto's zien we een man met een fris gezicht, smalle kaken en een korte, scherpe neus, geaccentueerd door een bijna militair kapsel. Zelfs wanneer hij glimlachte, zoals hij deed op vakantiekiekjes met zijn kinderen, leken zijn ogen waakzaam.

Twee telefoontjes in een tijdsbestek van tien minuten hadden de routinematige rust verstoord van een avond voor de tv met zijn vrouw Meg, nadat de kinderen in bad en in bed waren gestopt. Niet dat hij het eerste telefoontje niet serieus had genomen: als de oude Ma Lomas, de ogen en oren van Scardale, de moeite nam om haar artritis bloot te stellen aan de bijtende kou door de warmte van haar huisje te verlaten voor de telefooncel op de dorpsweide, moest hij daar wel aandacht aan besteden. Maar hij had gedacht dat hij tot acht uur en het eind van het programma kon wachten voor hij er iets aan zou doen. Het was tenslotte mogelijk dat Ma de reden voor haar telefoontje deed voorkomen als zorg over een verdwenen schoolmeisje, maar Grundy was er nog niet zo zeker van dat het niet alleen maar een excuus was om de zaken een beetje op te stoken tegen de moeder van het meisje. Hij had de praatjes gehoord en wist dat er wel een paar mensen in Scardale rondliepen die vonden dat Ruth Carter een beetje erg snel in het huwelijksbootje was gestapt met Philip Hawkin, ook al was hij de eerste man geweest die haar wangen weer wat kleur had gegeven sinds haar Roy was gestorven.

Toen was de telefoon weer overgegaan, wat een frons op het gezicht van zijn vrouw had gebracht en hem gedwongen had zijn gemakkelijke stoel te verruilen voor de koude hal. Deze keer kon hij de oproep niet negeren. Brigadier Lucas uit Buxton wist van het vermiste meisje en was onderweg. En alsof het nog niet erg genoeg was om bureau Buxton op zijn nek te krijgen, bracht Lucas ook de professor

nog mee. Het was voor het eerst dat Grundy en zijn collega's moesten werken met iemand die naar de universiteit was geweest. Van de praatjes die hij hoorde tijdens zijn incidentele bezoeken aan bureau Buxton wist hij dat het idee hun geen van allen aanstond. Hij had zich onmiddellijk aangesloten bij het gemompel over de 'universiteit van het leven' en dat die de beste leerschool was voor een smeris. Die ex-studentjes, die kon je op zaterdagavond niet naar het marktplein van Buxton sturen – die hadden van hun leven nog geen kroeggevecht gezien, laat staan dat ze wisten hoe ze ermee om moesten gaan. Het enige goede wat je over Bennett kon zeggen was, voor zover Grundy wist, dat hij met cricket aardig met het slaghout wist om te gaan. En dat was voor Grundy niet genoeg reden om hem op zijn terrein te verwelkomen en hem zijn zorgvuldig gekoesterde contacten overhoop te laten halen.

Met een zucht knoopte hij de kraag van zijn overhemd dicht. Hij trok zijn uniformjasje aan, zette zijn pet op zijn hoofd en pakte zijn overjas. Met een verzoenende glimlach op zijn nerveuze gezicht stak hij zijn hoofd om de hoek van de kamerdeur en zei: 'Ik moet naar Scardale.'

'Stt,' zei zijn vrouw boos, 'het begint net spannend te worden.'

'Alison Carter wordt vermist,' voegde hij eraan toe, voordat hij rancuneus de deur van de woonkamer achter zich dichttrok en zich naar buiten haastte voordat ze kon reageren. En ze zou reageren, dat wist hij maar al te goed. Een vermist kind in Scardale kwam voor Longnor veel te dicht bij huis om geen kille wind in je nek te voelen.

George Bennett volgde brigadier Lucas naar de binnenplaats, waar de auto's geparkeerd stonden. Hij was liever met zijn eigen auto gegaan, een stijlvolle zwarte Ford Corsair zo nieuw als zijn promotie, maar het protocol verplichtte hem op de passagiersstoel van de officiële Rover plaats te nemen en Lucas te laten rijden. Terwijl ze via het marktplein in zuidelijke richting de snelweg opdraaiden, probeerde George de tinteling van opwindning te onderdrukken die hij onmiddellijk had gevoeld toen hij de woorden 'meisje vermist' had gehoord. Er was een kans, zoals Lucas terecht had opgemerkt, dat er niets aan de hand zou blijken te zijn. Meer dan vijftien procent van de gevallen van vermiste kinderen eindigde in hereniging voor bedtijd of, op zijn laatst, voor het ontbijt.

Maar soms was het een ander verhaal. Soms bleef een vermist kind lang genoeg vermist om met groeiende zekerheid te weten dat hij of zij nooit meer thuis zou komen. Zo nu en dan was dat een kwestie van keuze. Maar vaker was het omdat het kind dood was en werd de

vraag voor de politie vervolgens hoe lang het zou duren voordat ze het lichaam zouden vinden.

En soms verdwenen ze zo volkomen dat het leek alsof de aarde zich had geopend en ze had opgeslokt.

In de laatste zes maanden waren er twee van dat soort zaken geweest, beide op minder dan vijftig kilometer van Scardale. George maakte altijd zorgvuldig aantekeningen van de bulletins van andere korpsen en andere districten van Derbyshire. En hij had speciaal aandacht besteed aan deze twee gevallen van vermissing omdat ze zo dichtbij waren dat de kinderen op zijn terrein zouden kunnen opduiken – dood of levend.

De eerste was Pauline Catherine Reade geweest, een zestienjarige leerling-banketbakster uit Gorton, Manchester, met donker haar en lichtbruine ogen. Ze had een tenger postuur, was ongeveer een meter vijftig lang en droeg een roze met goudkleurige jurk en een lichtblauwe jas. Kort voor acht uur op vrijdag 12 juli was ze de deur uitgelopen van het rijtjeshuis waar ze met haar ouders en haar jongere broertje woonde om naar een dansavond te gaan. Ze was nooit meer gezien. Er waren thuis of op haar werk geen problemen geweest. Ze had geen vriendje waarmee ze ruzie had kunnen hebben. Zelfs als ze het had gewild, had ze geen geld gehad om weg te lopen. De hele omgeving was grondig afgezocht en er waren drie waterreservoirs drooggelegd, maar er was geen spoor van Pauline gevonden. De politie van Manchester had elke melding van mensen die meenden haar gezien te hebben onderzocht, maar geen ervan had naar het verdwenen meisje geleid.

Het tweede vermiste kind leek, afgezien van de onverklaarbare, bijna magische aard van zijn verdwijning, niets gemeen te hebben met Pauline Reade. John Kilbride, twaalf jaar oud, een meter vijfenveertig lang, een tengere bouw, donkerbruin haar, blauwe ogen en een frisse gelaatskleur. Hij droeg een grijs geruit tweedjasje, een lange grijze flanellen broek, een wit overhemd en zwarte schoenen met vierkante neus. Volgens een van de rechercheurs uit Lancashire, die George van cricket kende, was het geen pientere, maar wel een vriendelijke en beleefde jongen. John was op zaterdagmiddag, op de dag na Kennedy's dood, in Dallas met wat vrienden naar de bioscoop gegaan. Daarna had hij zijn vrienden verlaten om, zoals hij zei, naar de markt van Ashton-under-Lyne te gaan, waar hij vaak een paar stuivers verdiende door thee te maken voor de kraamhouders. Hij was het laatst gezien rond halfzes leunend tegen een afvalbak.

De zoektocht had nog maar de dag tevoren een laatste wanhopige stimulans gekregen doordat een plaatselijke zakenman honderd pond

beloning had uitgelooft. Maar er leek niets uitgekomen te zijn. De vorige zaterdag had dezelfde collega op een politiebal nog tegen George gezegd dat John Kilbride en Pauline Reade meer sporen hadden achtergelaten als ze ontvoerd waren door kleine groene mannetjes in een vliegende schotel.

En nu werd er in zijn gebied een meisje vermist. Hij staaarde uit het raampje naar de maanbeschenen velden langs de weg naar Ashbourne: het ruwe oppervlak was bedekt met rijp en de stapelmuurtjes ertussen scheidden ze bijna lichtgevend in het zilveren licht. Een dunne wolk gleed voor de maan langs en ondanks zijn warme jas huiverde George bij de gedachte op een avond als deze onbeschut in een zo onherbergzaam landschap te zijn.

Enigszins walgend van zichzelf omdat hij de bezorgdheid over het meisje en haar familie, het enige waar hij aan had moeten denken, had laten overweldigen door zijn verlangen naar een grote zaak, wendde George zich tot Bob Lucas en zei: 'Vertel me eens iets over Scardale.' Hij pakte zijn sigaretten en bood de brigadier er een aan, maar die schudde zijn hoofd.

'Nee, ik bedank. Ik probeer te minderen. Scardale is zoiets als het land dat door de tijd is vergeten,' zei hij. In de korte lichtflits van de lucifer van George zag het gezicht van Lucas er grimmig uit.

'Hoe bedoel je?'

'Het lijkt daar alsof je in de Middeleeuwen bent. Er gaat maar één weg naartoe en die loopt dood bij de telefooncel op de dorpsweide. En dan heb je het grote huis, het herenhuis, waar we nu naar onderweg zijn. Verder zijn er een stuk of tien huisjes en de boerenschuren. Geen kroeg, geen winkel, geen postkantoor. Meneer Hawkin is wat je de landjonker kunt noemen. Hij bezit alle huizen in Scardale, plus de boerderij, plus alle grond in een straal van ruim een kilometer in de omtrek. Iedereen die er woont is zijn huurder en zijn werknemer. Het is alsof ze allemaal zijn bezit zijn.' De brigadier ging langzamer rijden om van de hoofdweg rechtsaf te slaan naar de smalle landweg die langs de steengroeve omhoogliep. 'Er zijn volgens mij maar drie achternamen in het dorp. Je bent een Lomas, een Crowther of een Carter.'

Geen Hawkin, merkte George. Hij sloeg dat afwijkende gegeven op voor later onderzoek. 'Maar mensen moeten er toch weggaan om te trouwen, om werk te vinden?'

'O ja, er gaan mensen weg,' zei Lucas. 'Maar ze blijven altijd door en door Scardale. Ze raken het nooit kwijt. In elke generatie zijn er één of twee mensen die buiten Scardale een partner vinden. Het is de enige manier om niet met je neef of nicht te trouwen. Maar vaak ge-

noeg gaan die mensen die met iemand uit Scardale zijn getrouwd er een paar jaar later weg en gaan scheiden. Het gekke is dat ze de kinderen altijd achterlaten.’ Hij wierp en snelle blik op George, alsof hij wilde nagaan hoe deze de informatie opnam.

George nam een trek van zijn sigaret en zei nog niets. Hij had wel gehoord van zulke plaatsen, maar had er nog nooit een bezocht. Hij kon zich niet voorstellen hoe het moest zijn om in zo’n op zichzelf staande, zo’n beperkte wereld te wonen waar je hele verleden, heden en toekomst gedeeld werd met de hele gemeenschap. ‘Het is moeilijk te geloven dat zo’n soort plaats zo dicht bij de stad kan bestaan. Hoeveel is het? Tien kilometer?’

‘Twaalf,’ zei Lucas. ‘Het is historisch. Kijk naar de helling van die wegen.’ Hij wees omhoog naar de plaats waar de weg met een scherpe bocht naar links het dorp Earl Sterndale inliep, waar de huizen die door de steenhouwerij voor hun arbeiders waren gebouwd, als rugbyspelers in een scrum bijeenkropen tegen de heuvelrug. ‘Voordat we auto’s met goede motoren hadden en fatsoenlijke asfaltwegen kon het je een groot deel van een dag kosten om in de winter van Scardale naar Buxton te komen. En dat nog alleen als het pad niet geblokkeerd was door sneeuwbanken. De mensen moesten voor zichzelf zorgen. Sommige plaatsen in deze omgeving zijn die gewoonte nooit kwijtgeraakt.

Neem dat meisje, Alison. Zelfs met de schoolbus kost het haar elke dag nog bijna een uur om van en naar school te gaan. De autoriteiten hebben geprobeerd de ouders zover te krijgen om kinderen als zij van maandag tot vrijdag in de kost te doen, om ze de reis te besparen. Maar in plaatsen als Scardale wordt dat botweg geweigerd. Ze zien het niet als een poging ze te helpen. Ze denken dat de autoriteiten hun kinderen van hen willen afnemen. Er valt niet met ze te praten.’

De auto zwaaide door een serie scherpe bochten en begon, terwijl Lucas terugschakelde, met zwoegende motor een steile kam te beklimmen. George opende het ventilatieraampje en gooide zijn sigarettenpeuk in de berm. Een stroom vrieskoude lucht, doortrokken van de rook van een kolenvuur, kwam in zijn keel en hij deed het raampje snel dicht. ‘En toch heeft mevrouw Hawkin niet gearzeld om ons te bellen.’

‘Volgens agent Swindells is ze wel eerst alle huizen in Scardale langs geweest,’ zei Lucas droog. ‘Begrijp me niet verkeerd. Ze gedragen zich niet vijandig ten opzichte van de politie. Ze zijn alleen niet... erg toeschietelijk, dat is alles. Ze willen dat Alison gevonden wordt. Dus nemen ze genoegen met ons.’

De auto worstelde tegen de helling op en begon aan de lange afdaling naar het dorp Longnor. De kalkstenen huizen lagen, vuilwit in het maanlicht, in elkaar gedoken als slapende schapen en uit elke schoorsteen die in zicht was rezen rookpluimen op. Op de kruising in het midden van het dorp zag George het onmiskenbare silhouet van een agent in uniform, die met zijn voeten op de grond stampte om ze warm te houden.

‘Dat zal Peter Grundy zijn,’ zei Lucas. ‘Hij had binnen kunnen wachten.’

‘Misschien is hij te ongeduldig om te weten wat er aan de hand is. Het is tenslotte zijn gebied.’

Lucas bromde: ‘Ik denk eerder dat moeder de vrouw hem op zijn nek zat omdat hij ’s avonds nog op pad ging.’

Hij remde iets te hard en de auto zwenkte tegen de stoeprand. Agent Peter Grundy bukte zich om te kijken wie er naast de bestuurder zat en stapte toen achter in de auto. ‘Goeienavond, brig,’ zei hij. ‘Meneer,’ voegde hij eraan toe, met een lichte buiging naar George. ‘Wat ik gehoord heb, staat me helemaal niet aan.’